

Druhé zimní číslo časopisu

DŘEVÁK

Letos byla děsná zima,
mrzlo, až to praštělo.
To je tedy hnusné klima!
Mráz nám lezl na tělo.

Lítali jsme bez rukavic,
bez šály i čepice.
Dýchali jsme pusou navíc
na chřipku se těšíce. *

Sníh nám lezl do nohavic,
mrazem rudly nám líce.
Na obraz prázdných školních lavic
těšili jsme se velice.

Však jen jsme snili o tom ráji,
teploměr nestoup' ani v čaji.
Zrada byla v tom, lidé milí,
že jsme jen více **otužilí!**

**Se nedivte, deváťáci zmákli přechodník!*

Naše škola letos žije tancem

Už na konci osmé třídy přišel nápad a dotaz ze strany děvčat, zda by se dal usprádat taneční kurz. Zpočátku jsem jen podotknul, že by se měli zeptat i doma, protože to bude rodiče něco stát a vzal si čas na rozmyšlenou. Bylo jasné, že půjde o obnovení akce po mnoholeté pauze a podmínky se mezitím dost změnily. Po rodičovských schůzkách bylo jasné, že i rodiče jsou pro a to byl dobrý signál. Zásadním problémem bylo nalézt tanečního mistra, který by se dokázal přizpůsobit našim možnostem. I to se nakonec podařilo díky pomoci dr. Roubalíkové, která oslovila tanečního mistra ing. Tumpacha z Hranic. Pak už nastala část organizační, kdy bylo potřeba doladit cenu, prostory a hlavně - sestavit páry. Protože devátá třída je s převahou dívek, nastal „lov“ tanečníků v osmé třídě, kdy někteří byli ihned pro a jiní se dali trochu přemlouvát... Pak projevilo zájem i několik děvčat z osmé třídy a opět se porušila rovnováha a zase dívky přebývaly.

Konečně nastal den D, kdy jsem poprvé odpoledne před pátou otevřel školu natěšeným a zároveň trochu nejistým osmákům a deváťákům. V pět „to“ začalo v tělocvičně představením tanečního mistra a jeho partnerky, seznámením a nácvikem jednoduché mazurky. Po dvou hodinách první lekce utekla jako voda a spokojení účastníci se rozešli k domovům s vidinou dalších pěti lekcí a hlavně závěrečné na zámku.

Když to ve stručnosti shrnu – kurs splnil očekávání, vše se podařilo zvládnout a výsledkem jsou spokojení mladí lidé, kteří získali základy společenského tance i chování. Přidanou hodnotou je utužení dobrých vzájemných vazeb a vztahů mezi dětmi dvou ročníků, spousta společných zážitků a samozřejmě i radost rodičů z úspěchů svého dítěte.

Každá taková akce je o spolupráci a mohu říci, že organizačně zajistit kurs včetně závěrečné není nic jednoduchého. Chtěl bych poděkovat všem, kteří jakkoli pomohli, aby se nám společná věc podařila.

Velký dík patří i ing. Tumpachovi za jeho profesionalitu a vstřícnost, citlivé vedení dětí a příjemnou atmosféru celého tanečního kurzu. Abych nepsal vše sám, připojuji několik postřehů od účastníků kurzu i od těch, kteří se nezapojili.

Marek Foukal, třídní IX. třídy

Jak to vidí samotní tanečníci?

Taneční kurz mi přinesl mnoho zkušeností do příštích let. Umím základní tance, poprosit dívku o tanec a základy slušného chování. Nejvíc mě bavil ploužák, při kterém byla v tělocvičně tma, protože taneční mistr zhasnul. Nejméně mě bavila polka, protože byla na mě moc rychlá a složitá. Moje spoléčnice při tanečních kurzech byla Naděžda Klvaňová, s ní mí šlo všechno líp. **Dominik Starý**

Taneční jsem si opravdu užila. Přinesly nám nové taneční dovednosti, které se nám budou hodit do budoucího života. Taky jsme se naučili základy slušného chování na veřejných akcích, jak se oblékat a chodit na podpatcích. To mi po troše tréninku nedělalo problém. Vlastně se mi na nich tančilo lépe, jenom z nich celkem bolely nohy. Nejvíc z tanců mě bavila polka a valčík. Ve společných tancích jsme si mohli zatancovat se všemi a to mě taky bavilo. Nejhorší byl waltz, protože mi moc nešel a trénovali jsme ho jen jednu lekci.

Jana Cahlíková

Taneční kurzy mi přinesly hodně zkušeností do budoucna. Moc se mi to líbilo a naučila jsem se hodně nových tanců. Další věci, co jsem se naučila, bylo chození a tančení na podpatkách, slušné chování, držení partnera a být v taneční pozici.

Největší problém mi dělali asi podpatky, ale po hodině už jsem na ně byla zvyklá. Další den mě nehorázně bolely nohy. Nejlepší tance pro mě byly asi čača, polka, ploužák, jumbo a mara. Nejhorší tanec byl valčík a jive. Taky jsem zjistila, jak to chodí na plesech, a moc jsem si ho užila.

foto: http://srpd-drevohostice.rajce.idnes.cz/1.Podzimni_ples

Míša Brtníčková

Letos se po dlouhé době konaly dobrovolné taneční kurzy pro žáky osmé a deváté třídy. A jak už jsem zmínila, kurzy byly dobrovolné. Do tanečních chodilo převážně víc holek jak kluků. Celkově bylo okolo šesti kurzů po dobu necelých dvou měsíců a to října a listopadu. První zkouška se konala 27. 9. v tělocvičně základní školy. Dne 15. 11. se konala ukončená pro žáky tanečních a jejich příbuzné. Já osobně jsem se tanečních nezúčastnila, jelikož se mi ze začátku moc nezamlouvaly. Po delší době

jsem toho ale začala v celku litovat, protože si je všichni, kteří se jich zúčastnili, užili. I když v celku bych se na ukončené, ale i celkově v tělocvičně při zkouškách styděla vystupovat, ale i přes to jsem toho v celku litovala. Po závěrečné, tedy dne 16. 11., se konal ples, na kterém vystupovali všichni účastníci kurzu. Návštěvníci plesu říkali, že tam bylo více dětí jak dospělých. Toho dne 15. 11. se konala ta ukončená, kde kromě tanečníků a rodičů pomáhali i pan učitel Foukal s paní učitelkou Číhalovou spolu se třemi žáky osmé třídy. Jak už jsem zmínila, teď toho strašně lituju a mrzí mě, že jsem nechodila.

Sylva Roubalíková

A jak jsme byli tak rozjuchaní, tak jsme nevěděli, kdy přestat. Naši taneční rozjivenosti si povšimla i paní zástupkyně,

podle toho, jak se ostatní radostně smáli.

*a protože po zlém (upřímně řečeno, často ani po dobrém) s námi nikdo nic nesvede, spolu s ostatními učiteli se rozhodla, že nás utahají tancem. Na pomoc si pozvali **streetshowdancery** ze Včelína a ti to s námi rozjeli v tělocvičně. Zpočátku byly sice rozpaky na obou stranách, ale pak jsme se všichni sešli a na naše taneční kreace byla radost pohledět, tedy aspoň*

Někteří spolužáci sice zaplatili kurzovné, ale tančit – to ne. Zbytečně tak utratili pajku, protože už starobylé přísloví praví: *Kdo jen čumí, nic neumí.*

Poslední ohlédnutí

„Náš poslední betlém,“
uvědomili si se slzou v oku
devátáci. Jen zaskakující osmák
Filda Pírek si pomyslel, že až bude
příští rok casting, má roli jistou.
Zleva odshora: sv. Josef a Panna
Marie - Eliška Zavadilová, Káťa
Pechálová, děti: Míša Brtníčková
a Domča Starý, sedlák a selka:
Filda Pírek, Nikča Josieková, pastýř:
Naďa Klvaňová, tři králové: Pája
Pešáková, NT a Ladislav Roubalík.

Zhusta, hoši, zhusta!

Školou a školkou letos **vodili medvěda** osmáci s paní učitelkou Číhalovou.

Zvolili si téma *Dělání a povolání*, připravili si masky a básničky a moc jim to slušelo. Abyste o nic nepřišli, můžete si letošní masopust zopakovat veršem i obrazem.

„Když jsme pár týdnů zpět s osmáky zjistili, že budeme ochuzeni o nápady, masky i samotnou realizaci masopustu naši paní ředitelkou, vytiženou důležitějšími povinnostmi, byli jsme maličko zaskočení a hodně vyděšení. Teda spíš já. Děti se k tomu stavěly aktivně a o poznání odvázněji než má osoba. Relativně záhy vymyslely téma a začaly shánět masky. Následovalo společné skládání básniček a nacvičování. Nejtěžší však bylo některé z účinkujících přesvědčit, aby se také zúčastnili, naštěstí ale nejsme žádné bábovky, šli jsme do toho s plným nasazením a užili jsme si spoustu legrace. Pro ty, kterým se naše vystoupení líbilo, nabízíme přednesené básně,“ zhodnotila zdařilou akci paní učitelka **Jana Číhalová**.

Povolání

Každý má své povolání,
práci čili zaměstnání.
Jeden třeba dobře vaří,
druhému se v hudbě daří,
další dobře sportuje,
druhý moři holduje,
jeden učí malé děti,
jiný zase mete smetí.
Každý, kdo má práci rád,
nebude mít nikdy hlad.

Kuchař

Ať nám bříško nepláče, upečeme koláče.
Na těsto si zaděláme, mnoho práce
uděláme
a na koláč každický dáme čtyři třešničky.
To to voní, mňam, mňam, mňam,
to si ale pochutnám.

Muzikanti

My jsme dobří muzikanti
a jsme lepší nežli tamti.

Hokejisti

Hokej, děti, to je dřina,
když dám branku, je to prima.
Stadion pak blahem jásá,
milé děti, to je krása.

Námořnice

Já jsem stará námořnice,
životem mým je plachetnice.
Mám ráda ryby a dobrý rum,
na moři neztratit se je můj um.
Kormidlo a kompas mám za kamaráda,
moře, to mám ale tuze ráda.

Učitelka

Děti, ty já ráda učím,
při tom je i ráda mučím.

Uklízečka

Nepořádek, běda, běda,
prach, smetí i lebeda,
všechno rychle uklidím,
všechny kouty proslídím,
uklizení je můj úděl,
ale mám z toho malý výděl.

Foto: Vladimír Valenta

Hasič

Hoří, hoří, klakson ječí,
utíkejte do bezpečí.
Klakson troubí fanfáru,
hasič spěchá k požáru.

Vojáci

Džiny ošoupané,
cigaretu v puse,
tričko s reklamami
odložit jsem musel.
Místo kazetáku
svírám pevně zbraň,
hlídám v zemi mír
a dohlížím naň.

Policista

Všichni víme dozajista,
kdo je to pan policista.
Pomáhá a také chrání,
je to těžké povolání.
Hlavně v noci, když už spíš,
to ty ale dobře víš.

Smolné knihy naší školy aneb Černá kronika

Školní blackout

„Těžko na cvičišti, lehký na bojišti,“ řekl si pan učitel Foukal a v dílnách se jal připravovat naše chlapce na nelehký úkol budoucího majitele nemovitosti, který si se spoustou věcí musí poradit sám. Sama jsem byla zvědavá, kdo první zůstává školu bez proudu, protože jsem se zrovna chystala do dílen na hospitaci. A pomyslné zlato na sebe nenechalo dlouho čekat.

„Naše prodlužka se skládala ze dvou částí – z vidlice a roztrójky. A právě v ní jsem udělal **fatální chybu**. Dráty jsem zapojil správně, ale ... když jsem šrouboval kryt k sobě, omylem jsem skřípl drát šroubkem. A ten šroubek drát (myšleno jeho bužírku, pro cizince izolační vrstvu) nařízl. Ale to jsem nevěděl...Přišel jsem za panem učitelem Fokalem, aby vyzkoušel, jestli prodlužka funguje, tak jak má. Připojil můj výtvar do sítě. Zajiskřilo to, pan učitel odhodil to veledílo a světla zhasla. A tak se mi podařilo vyhodit ve škole elektřinu. Když šel pan učitel nahodit jističe, rozebral jsem mezitím tu nešťastnou roztrójku. Vevnitř bylo černo. A jaké jsem měl pocity? Žádné zklamání. Způsobil jsem obrovský výbuch smíchu a Ládiček Roubalík mi řekl, že teď přijde paní ředitelka a zadá mi slohovku, ve které vyličím, co jsem způsobil. A to se také stalo, ale mně to nevadí, protože lepší známky do češtiny potřebuju jako sůl!“ *svěřil se se svým novinářsko-elektrikářským příběhem Kuba Tšpon.*

„Skládali jsme dohromady prodlužku. Ze začátku to probíhalo bez problémů. Paní ředitelka, která se přišla podívat, jak nám to jde, mi ještě říkala, jak jsem šikovný, a já vzápětí řekl: „Nepůjdu na policajta, já budu elektrikář!“ To jsem ještě nevěděl, co se stane za okamžik. Pan učitel si prohlédl mou dokončenou práci a řekl mi: „To vypadá slušně. Mám ti

věřit a zapojit to do elektřiny?“ Pyšně jsem odvětil: „Nebojte, pane učiteli.“ Pan učitel tedy vidlici zapojil a najednou blik! Světla zhasla a já si uvědomil, že tady něco nehraje. Ano, pojistky byly opět **v čudu**. Jen jsem nezjistil, kde se stala chyba, protože zazvonilo a já jsem svou prodlužovací šňůru zatím nestihl rozebrat,“ *povzdechl si stříbrný blackoutista Tom Sehnálek.*

Pan učitel se toho dne k jističům něco naběhal!

foto:strejda Google

V naší škole vedeme žáky k láskyplnému a tolerantnímu přístupu ke svému okolí. V životě lidském však nastanou chvíle, kdy musí jít snášlivost, smířlivost a všeobjímající dobrota stranou. Pak nastoupí nekompromisní teror.

Katastrofální přemnožení úskočných a nežádoucích hlodavců v deváté třídě

Celé to začalo, když si Jakub Tšpon koupil na bystřickém Dřevosochání dvě bílé myši a prohlásil, že budou bydlet v kleci ve třídě. Nejprve se to všem líbilo, ale potom, co myši utekly a museli jsme je chytat, začali všichni protestovat. Nakonec se nám myšky i rozmnožily a ze dvou malých nevinných myšiček byla nakonec smečka.

Když jsme ráno vstoupili do smradlavé třídy, bylo rozhodnuto: myšky si Kuba odnese zase pěkně domů. Ovšem to nebyl myši konec.

Vzápětí se ve třídě usídlily myši jiné. Tohle byly myši nevítané. Nastěhovaly se k nám asi z půdy, a to se mi teda moc nelíbilo, lépe řečeno nelíbilo se tonikomu.

Když jsme po Vánicích likvidovali stromeček, objevili jsme ve skříni další katastrofu. Jelikož jsme v ní nechali zbytky krmení, přilákalo to další, divoké myši, které nám začaly rozežírat skříň a vše, co bylo uvnitř, hlavně žrádlo pro původně naše vlastní, vlastně spíš Kubovy hlodavce.

Donesli jsme si tedy vysavač a skříň za chvíli vypadala zase jako skříň a ne jak myší hnízdo.

Pak začala likvidace nežádoucích vetřelců. Pan učitel přinesl z laboratoře nějaký jed na myši a pan školník kladl po několik dalších dnů pastičky. Ráno jsme nacházeli ulovené myši, dokonce jsme jednou zaslechli ze skříně typické klap i v hodině. Pak pan učitel zjistil, že myši jsou i v laboratoři a už se pustily do perníků, které nám zbyly z vánočního jarmarku. Rozšířili jsme tedy lovecký revír a skoro každý den nás čekalo překvapení v podobě zcepenělé myši. Společným úsilím se podařilo vyhubit celou hordu myší, které nás přišly navštívit z půdy.

Teď už nemáme strach, že tu zas někdy budeme mít nechtěnou myší farmu.

Monika Albertová, Michaela Macková, Tereza Ondroušková

Dřevohostický zámek stále mladý

Dřevohostický zámek je opět slavný. Archeologové, kteří se před pár lety podkopali pod naši zvonici, tentokrát vyštourali v jeho podzemí základy původní tvrze. Jak se tak hrabali v hlíně, objevili ještě očouzené a jinak historicky zaprasené zdi, nějaké to rozkrápané nádobí, kusy roztřískaných kachliček a drobné, které jakýsi nepořádný gotik vytrousil z kapsy. A nám budou vyčítat, že jsme čuňata, bo...áři a nešikové. To zrovna! Máme to po nich, po předcích!

Takhle jsme jednou dumali, k čemu je zámek dnes dobrý, když nejsme feudálové. Paní šéfredaktorka si myslí, že je užitečný, prý aby měla, až se bude - dožije-li - na stará kolena nudit, kde strašit.

Ale teď vážně. Zeptali jsme se našich redaktorů, co by se mělo na zámku dít, aby prostě žil.

Nikol Josieková: „Osobně si myslím, že by dřevohostický zámek měl mít pár oprav. Přece jen, kdo se nerad podívá do vzhledově pěkného zámku se zajímavou historií? Já se ráda jezdím podívat na zámky a hrady, zvláště když jsou v pěkně upraveném stavu.

Jako první bych určitě udělala novou fasádu. Samozřejmě ne nějakou pestrou, ale napodobila bych barvu, která byla kdysi. Kolem zámku bych rozhodně nasadila

novou travu, kytky i nějaké stromy, i když stromů je tam už celkem dost. Jak je pódium, určitě bych odtud vyklidila všechn nepořádek a hlavně vlečku z traktoru plnou hlíny. Na hřišti je hodně poházených odpadků, ale s těmi se nedá bohužel nic dělat. Bylo by super, kdyby lidé neodhazovali své odpadky všude kolem sebe, zvláště na hřišti, kde si každý den hrají děti. V předzámčí, kde je trávník, bych umístila kašnu a kolem osázela kytky.

Interiér je pěkný. Nic moc bych na něm neměnila, jen zasedací síň podle mě na zámek nepatří. Na zámku by měl být zdůrazněn život šlechticů, kteří zámek obývali a jak to za starých dob vypadalo.

Moc se mi líbí obřadní síň, kde probíhají nádherné svatby, vítání občánků a podobné veselé akce. „

Adéla Olšanská: „Vylepšila bych ho (zámek) hlavně z důvodu, abychom sem do Dřevohostic přilákali více turistů, protože si myslím, že Dřevohostice jsou pěkný městy.

Zámek je docela velký a líbí se mi, ale i tak bych ho vylepšila. Nejvíce se mi líbí hasičské muzeum, které bych nechala tak, jak je, protože mě nikdy neomrzelo a klidně bych si tam zašla už po několikáté. Určitě by nebyly na škodu nové fasády, aby zámek pěkně prokoukl. Altánek u podia je skoro nově zrenovovaný a taky se mi velice líbí. Jen bych do něj dala nějaké posezení, ale jinak bych ho také nechala jak je. Ale co bych hlavně upravila je dětské hřiště, které bych nechala zvětšit a dala tam více dětských prolézaček a rozhodně více houpaček, protože houpaček není nikdy dost. Pamatuju si, jak jsme se vždy o houpačky dohadovali a přetahovali. Pan kastelán tam chová i pár zvířat, což mi přijde hrozně super, a líbí se mi i to, jaký mají velký prostor, kde se můžou volně pohybovat. Ale udělala bych to tak, aby k nim lidé měli lepší přístup a aby se na ně mohli podívat více zblízka. Ještě bych vysázela více stromů, aby si lidé mohli v létě posadit na deku někde pod strom a relaxovat.

Ale mám i pár věcí, co se mi vůbec nelíbí, a to je například neupravená plocha před podiem. Tam bych to nechala uklidit a dala tam nějaké pěkné lavičky, kde by si lidé opět mohli sednout, děti poslat na hřiště a dívat se kolem sebe na krásný zámek.

Moc se mi líbí, že se na zámku dělá tolik akcí, které já většinou navštěvuji. Například Slet čarodějnic, Rockfest a mnoho dalších akcí. Určitě to přiláká i hodně lidí z okolních vesnic.“

foto: rajce

Těžký je život mláděte...

Zdá se, že dospělí jedinci rodu homo sapiens dělají celý den vše pro to, aby našťvali svá mláďata. Čím? Přece tím, co oni sami nikdy, opravdu nikdy dělat nebudou!

Áďa Olšanská: Nejradši bych napsala, že kdybych byla dospělá, nechodila bych do práce, ale to bohužel asi nepůjde. Proto napíšu, že nikdy nebudu vařit každý den.

Napadlo mě to, když vidím mamku, jak vždy, když přijde z práce, hned vaří. Může se to zdát jako blbost a úplná škoda slov, ale není tomu tak. Každá žena v naší rodině vaří opravdu skoro každý den. Myslím tím kompletní oběd, který se musí vařit nějakou delší dobu, ne třeba malou večeři, co je hotová za pár minut. A jelikož jsme dost velká rodina, tak se vaří pořád a všude. Když jsem u babičky, vidím ji pořád jen u plotny. Od ní se to naučila i mamka, a dokonce i má starší sestra, která nikdy vaření moc nemusela. A proto chci ukončit tohle prokletí naší rodiny a nevařit každý den, protože mi to přijde hodně zbytečné.

Domča Starý: Až budu dospělý, nebudu dělat spoustu věcí. Mezi ně bude například patřit vstávání v 7 hodin do školy, dovolovat se maminky, jestli můžu to a to, jestli mi půjčí peníze, jestli mohu ven. Prostě to udělám a basta!

A co na to dospělí?

Nataša Kučerová: Když jsem byla malá, příšerně mě šťvalo, jak dospěláci vždycky říkali: „To za našich mladých let...“ a pak líčili takové věci, až jsem se divila, proč se staří Egypťani a Číňani tak párali s pyramidami a Velkou zdí a nepozvali si mé příbuzné. Ti by zmíněné stavbičky podle těch řečí zmákli mezi obědem a svačinou! No, a pak jsem se sama načapala, jak dětem vyčítám, jak strašlivé jsem v jejich věku měla povinnosti. A tak jsem poznala, že jsem už asi předek, a starý navíc!

Yvona Vybíralová: Mě nic nešťvalo, byla jsem spokojené děcko. Byla jsem hodná, tak mi nic nezakazovali... Jo, dost mě rozhodilo, když se jednou naši hádali a řekli, že se rozvedou. To je pro dítě hrozná psychická újma.

Jaroslav Dopita: Ježiší! V roce 1972, to jsem už pracoval, jsem si zaholdoval alkoholu, přišel jsem domů a milující tatínek mi takovou vrazil... že si na to pamatuju dodnes. Tehdy mě to našťvalo, ale dnes bych si vlepil druhou sám.

Jana Zajícová: Že všechno můžou, a já ne!

Marek Foukal: Já jsem měl radostné dětství, dělal jsem, co jsem, no ne zrovna chtěl, ale mohl. Já si nestěžuju. Naši mě ale směřovali jinam, než jsem si naplánoval já. Kdyby bylo po mém, dnes bych seděl v autoservisu a chystal nějaký zajímavý speciál na soutěž nebo renovoval veterána...

Je však jeden moment v životě dospívajícího jedince, který jim na několik sekund zmrazí vychlámaný výraz. Ono brutální zaklínadlo zní:

„Přijímací zkoušky“

Snad každý žák dělá přijímací zkoušky na střední školu. Je třeba se připravovat, ale žákům se do toho moc nechce. Takové „problémy“ mám já. Mamka mi pořád říká, ať si počítám nějaké příklady do matematikyapod. K přijímačkám patří i stres. Mně vadí, že je na vypracování daný čas.

Existují i přípravné kurzy, které jsou na některých středních školách, kde se probírají různé věci, které bychom na zkoušku měli znát. Já je navštěvuji na gymplu.

Na přijímačky nám podle mě nejvíce pomohla paní ředitelka, která nás má z češtiny. Probírá s námi delší dobu věci, které tam jsou, a dává nám přijímací testy z předešlých roků. Češtiny se bojím méně než matematiky.

Kdybych měla já vést přijímací řízení, tak by bylo na průměr známek na vysvědčení. Třeba i celých 9 školních roků. Ale tohle je na druhou stranu špatně. Některé školy naučí lépe než ty ostatní. Žák by sice měl dokázat, co umí, ale třeba neumí pracovat pod tlakem, nebo že má na to daný čas, a tak se mu to nepovede.

Michaela Mikešková

Ale dosti stresu! Máme i důvod k radostem, protože, jak řekl můj španělský kamarád: Není důležité, co se slaví, ale že JE co slavit. Fiestáááá!

Co takhle svatý Valentýn?

Většina holek říká: Jo! Ale někteří kluci, ba i muži se domnívají, že jde o zavlečený, cizácký, komerční a vůbec fuj hnus fialový! Jsou líní, skoupí nebo stydliví, což jim brání právě v tento den u dívek zabodovat?

14. února na sv. Valentýna, svátek všech zamilovaných, si většina mladých lidí vyznává lásku. Přestože je to svátek z cizí země, hodně lidí v České republice ho moc rádo slaví.

Já jsem také takový ten zamilovaný typ, co věří v lásku na první pohled a další pohádkové věci, ale kdyby na mě s vyznáním vyletěl nějaký cizí šašek na veřejnosti před několika lidmi, tak bych se asi hanbou propadla do země.

Libí se mi klidná gesta jako ve filmu. Začíná to usmíváním se na sebe a končí to kytkou a romantickou večeří. No jo, je pravda že žiju hlavou hluboko v televizi, což my pubertáčky tak většinou máme, ale řekněte, které dívky by se taková klidná zamilovaná gesta nelíbila. *

Tak bych klukům radila, aby si nejprve uvědomili, co vlastně chtějí udělat, a pak ať teprve konají. Mohlo by se taky stát, že dívka už s nimi nikdy nepromluví.

Nikol Ševčíková

**Nejen dívky, i mně, staré ženě, by se to líbilo. Ale co už včil, že?*

Sportovní úspěch loňského roku - Lat'ka všechovická

Dne 21. 12. 2017 se naše škola zúčastnila soutěže ve skoku vysokém v základní škole ve Všechovicích. Z naší školy byli vybráni žáci ve všech kategoriích. Jeli jsme brzy ráno autobusem z Dřevohostic do Všechovic. Měl jsem celkem trému, protože jsem dva dny před tím v tělocviku skákal úplně nemožně, asi 125 centimetrů. Můj osobní rekord je 155 centimetrů, což je celkem rozdíl. Jak jsme přijeli do Všechovic, tak někteří frajeři si šli koupit potravu a nápoj do místní samoobsluhy. Poté jsme došli na místo činu. Nejdříve začaly skákat nejmladší holky. V té kategorii na prvních dvou místech skončily holky z Dřevohostic, páťáčky Nikola a Dominika. Pak skákali nejmladší chlapci a tam na třetím místě skončil Filip Cholasta z naší školy. Dále skákaly holky ze šesté a sedmé třídy. V této kategorii se nejlépe dařilo Katce, která obsadila 4. místo. Následovali kluci, kde byl z našich nejlepší Lukáš K. Ale třeba takový Oňa Tšpon měl z celé soutěže nejlepší fanklub. Potom skákaly nejstarší holky a tam se Terka Cagašiková umístila s výkonem 140 centimetrů na třetím místě.

A nakonec začala kategorie největších frajerů na světě. Z naší školy jsem tam byl já Oldřich Zmeškal, Tomáš Sehnálek a Lukáš Pavelka. Začínalo se na výšce 130 centimetrů, což nebyl pro nikoho problém, ale já měl trému při prvním skoku, ale naštěstí tam byly holky z naší školy, tak jsem tu trému v pohodě překonával. Výšku 150 jsem zvládl s Tomem a Lukym. Pak bohužel na výšce 155 Lukáš ztroskotál a umístil se na devátém místě. Škoda, Lukymu jsem fandil, dokonce jsem mu dával napít z mojí Mattoni. Přes výšku 155 se dostali čtyři borci. Byl jsem rád, že se mi to povedlo.

Nastala výška 160 centimetrů, kterou jsem nikdy nedal. Tomáš přeskočil ještě s jedním závodníkem a já a ten čtvrtý jsme to neskočili. Skončil jsem na třetím místě díky předcházejícím úspěšným pokusům. Tomáš už nepreskočil výšku 163 a tak získal stříbro. Dostal jsem diplom, který je nyní vyvěšený v naší škole na zdi. Také jsem dostal ještě tužku a šátek na krk.

Tahle akce se vydařila. Nečekal jsem vůbec třetí místo. Nejlepší sranda byla, když si zkoušely skok malé holky, a mezi nimi jsme skákali my velcí čahouni.

Oldřich Zmeškal

Seriál: Který předmět nám v rozvrhu chybí?

Na toto téma se rozproudila živá debata. Někteří se domnívali, že spousta předmětů naopak přebývá - namátkou jmenuji český jazyk, konkrétně mluvnici. Seriál o předmětech, které byste si přáli mít v rozvrhu, začíná.

Jelikož mám ráda tělocvik, především tedy „**míčovky**“, chtěla bych míčové hry zařadit do školního rozvrhu jako předmět. Oproti obyčejnému tělocviku by se v něm hrály jen hry, jako jsou například fotbal, florbal, volejbal, házená a další hry. Děti by měly alespoň hodně pohybu a více by je to bavilo. Nebyla by tam žádná gymnastika, běhy a různé „nudné“ aktivity.

Škola by mohla pořádat turnaje a zápasy, nebo z celého roku sečítat body z vyhraných či prohraných zápasů, jako to nyní dělá paní učitelka Jakubálová, akorát by se to počítalo pouze z her. Na konci roku by se vyhlásil nejlepší hráč her. Na tenhle předmět má škola i vybavení. Hry by děti mohly hrát venku na hřišti nebo v tělocvičně. Záleží na počasí nebo na typu hry.

Moc bych tenhle předmět uvítala, ale stejně se toho nedočkám. **Naděžda Klvaňová**

Srdce pro vojáka

Určitě si vzpomenete, že vloni jsme získali druhé místo v celostátní aktivitě Srdce s láskou darované.

K obdarování jsme si letos vybrali hrdinu - generálmajora Emila Bočka. Mladý odešel bojovat a překonal tolik útrap, těžkostí a nesnází! Teď zbývalo vytvořit dárek. První verzí bylo keramické srdce s letadlem uprostřed. Pak jsme si řekli, že pro letce je důležitá obloha a ta je nejpěknější, když svítí sluníčko, když je na ní duha. Shodli jsme se, že letadlo bude stát na zemi pod duhovým obloukem. Kousky duhy, duhové kapky radosti, štěstí a vzpomínek, to budou srdíčka. Nejstarší Vanessa s Markétkou tvarovaly z hlíny „vlaštovčí technikou“ plát pro duhu, mráček a sluníčko. Nejtěžší bylo nakreslit párátkem podle fotografie obrys letadla. Vanessa modelovala spitfire reliéfně a Fanda kontroloval, co máme ještě dodělat. Po

vysušení výrobků je paní učitelka vypálila na přezah. Následující pondělí jsme glazovali. Do rýh jsme vetřeli kysličník (oxid, děti!) železa – fepren a okolí vytřeli houbičkou, aby červenohnědé zbarvení zůstalo v rýhách. Pak jsme se po dvojicích střídali při nanášení barevných glazur. Honza zjistil, že se odlupuje mráček. To nás mrzelo, ale pí učitelka nás uklidnila, že ho potřeme glazurou i zespodu a bude držet. Aby srdíčka byla pestrá a glazury se neopakovaly, zapisovala Natálka barvu glazur a skleněných drtí, které se potom nasypaly dovnitř srdíček. Vysoká teplota výpalu sklo roztaví a glazury rozzáří. Když se keramika vytahuje z pece, je to vždy napínavé. Ukázalo se, že některá srdíčka a druhý pruh duhy potřebují přeglazovat. Třetí výpal dopadl dobře. Další týden jsme navazovali k srdíčkům mašličky a přivazovali je do dírek v duze. Naši práci jsme měli předat p. v Brně v Klubu letců, ale nestalo se tak pro jeho nemoc. Po čase nám paní učitelka řekla, že p. Boček telefonoval, abychom za ním přijeli domů. Byli jsme zklamaní, že nemůžeme jet všichni. Byl vybrán Tonda a vylosován Honza. Pan Boček nás mile přivítal a usadil v obýváku, připravil občerstvení. Předali jsme mu naši keramiku i s vysvětlením, proč jsme zvolili duhu, že srdíčka vyjadřují radost, štěstí a pěkné vzpomínky na létání. Vyřídili jsme pozdravy od ostatních a dali mu dárečky. Vyprávěl nám, jak musel na útěku skočit do ledové vody, venku mrzlo. Zavzpomínal na svou ženu, bratra i vnoučata. Svěřil se, že by si chtěl příští rok ještě zalétat. Ukázal nám Řád bílého lva, který mu r. 2010 udělil prezident V. Klaus. Dal nám na památku svou fotografii i s podpisem a kalendářfotografií - Věnováno hrdinům. Rozloučili jsme se přáním radostných Vánoc a pevného zdraví.

Myslíme si, že jsme pana Bočka dárkem i návštěvou potěšili. Skromný, přívětivý, usměvavý starý pán oslaví 25. února 95 let, Honza tentýž den narozeniny deváté. Malí potřebují hrdiny, potřebují vzor, mít cíl. Pan Boček - nezlomný hrdina: nezlomilo ho vězení, nezlomila ho válka a nezlomila ho ani zrada. Každý den žije heslem: „Nebudeme sedět, ale budeme něco dělat!“ To platí pro nás všechny. Nezlomnost, čínorodost a optimismus, to je jeho odkaz pro nás. Vážíme si Vás, pane generálmajoro Bočku.

Eva Luljaková se svými výtvarníky

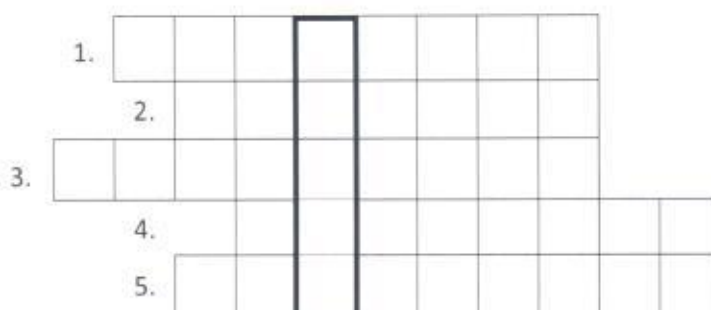
Pro volné chvíle

Měli jsme tolik práce, že se málem stalo - naši čtenáři by byli bez hádanek, křížovek a takových těch blbovinek. Ale pozor! Jak jsme pátrali v archivu, narazili jsme na odkaz **Lenky Nelešovské**, který vyrobila, když byla v 6. třídě (školní rok 2011/2012).

Najdi 10 rozdílů.

A ještě doplňovačka **Jitky Křížové** z téhož roku, která nás už naladí do jara:
Tajenka:

1

2

3

4

5

**Příští číslo bude celé jen a jen devátácké,
a devátáci, to jsou letos děsní průvani. Tak se těšte!**